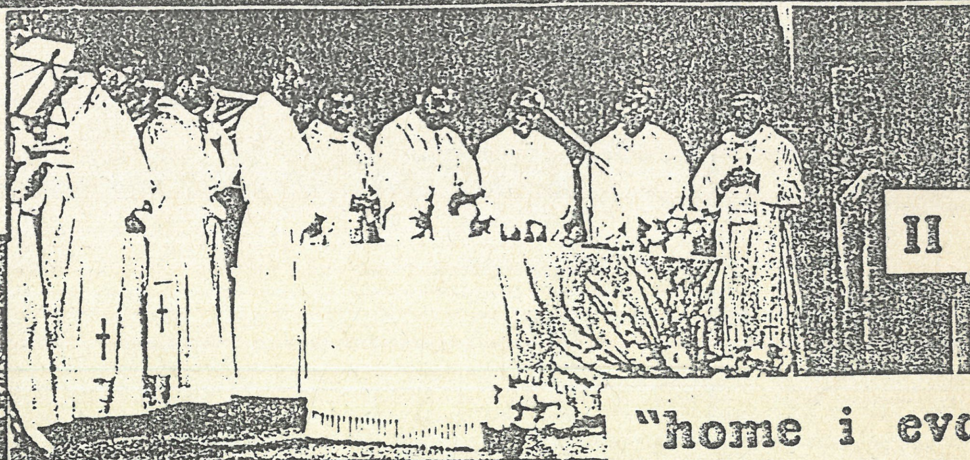
Any III 1986
FEBRER
13

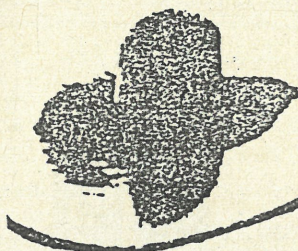
PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

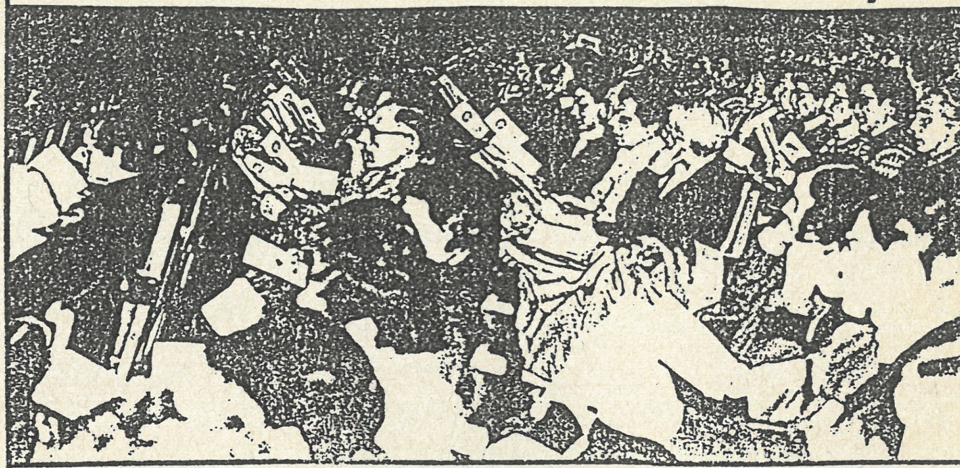

II fòrum

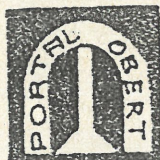
"home i evangeli"

OBERTS AL FUTUR, CONSTANTS EN L'ESPERANÇA

sumari

PORTAL OBERT

CONSELL DE REDACCIÓ

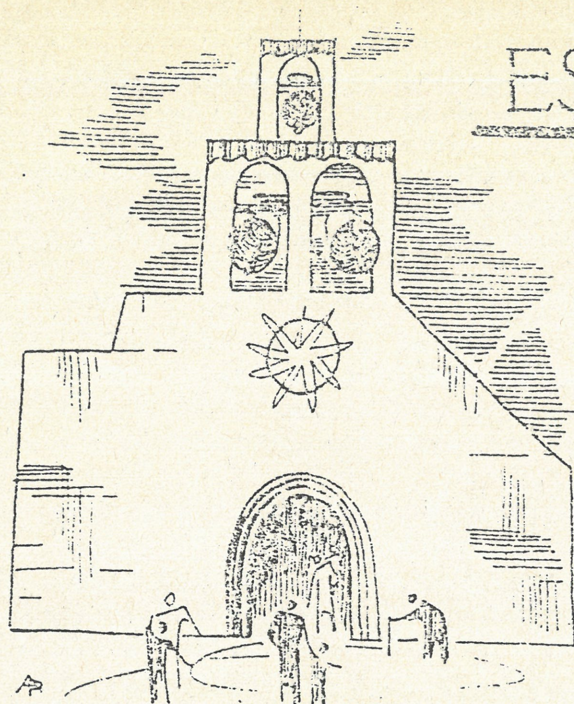
DIRECTOR .... Manuel Coronado i Portillo

SECRETARI .... Josep M. Calpe i Melendres

DISTRIBUCIÓ
R. PÚBLIQUES ...... Pere Montagut i Piquet

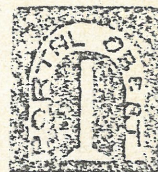
ADMINISTRACIÓ ..... Josep M. Turull

DISSENY GRÀFIC
COMPOSICIÓ .... Valentí Alonso i Roig
Sergi Gordo i Rodríguez
R. Octavi Sánchez

ESGLESIA VIVA

A MARTORELL

Tot anant cap a Montserrat molts de nosaltres segurament hem passat per Martorell, si més no molt a prop, i hem contemplat els ponts que caracteritzen aquesta vila rodejada pel riu Anoia i el Llobregat. També no seria cap error afirmar que molts de nosaltres si ens poséssim a parlar d'aquest poble de la comarca del Baix Llobregat ens quedaríem aturats en un únic monument: el Pont del Diable.

Durant molts segles aquesta vila de pas i punt de cruïlla de molts camins ha comptat amb un altre monument que ha estat l'orgull dels seus vilatans; em refereixo al temple parroquial. Si donem una ullada a la història podem dir que el primer document que menciona la presència d'un temple a Martorell és un document que es troba en el Cartolari de Sant Cugat que està a l'Arxiu de la Corona d'Aragó i es remunta a l'any 1033, pel que podem deduir que molt probablement en el s.X ja hi hauria un lloc de culte (les actuals excavacions que es realitzen en l'ermita de santa Margarita fan suposar que l'existència d'una capella, ermita o temple pot situar-se abans del s.X). Amb tot, d'aquest primer temple actualment només en sabem la seva existència, per això caldria una investigació més acurada de la història de l'Església a Martorell.

Serà el temple erigit en el s.XVI del que tindrem més dades, fins i tot testimonis pictòrics i fotogràfics ja que arribà fins a principis de segle. Aquesta església fou construida el 1592 per l'arquitecte Jaume Santacana i era d'estil gòtic, amb la façana reinaxentista i el campanar de torre quadrada. Cal destacar els retaules barrocs de l'altar major dedicat a santa Maria i realitzat entre els anys 1611 i 1802, i l'altar de la Mare de Déu del Roser de la capella del Santíssim el qual gaudia d'una gran devoció popular, existint una cofradia molt

vinculada a l'història de la vila ja que el Papa sant Pius Vè. en butlla otorgà un privilegi a dita capella de la Mare de Déu amb motiu de l'intervenció de don Lluís de Requesens, senyor de Martorell, en la famosa batalla de Lepant. Aquest temple se rà totalment destruit el 20 de juliol del 1936 en els lamenta bles incidents produits després de la revolta que significaren la perdua de gran part del nostre patrimoni artístic: així a vui poques coses es conserven d'abans de la guerra ·ivil, tan sols la porta que hi havia en la façana renaixentista i que es conserva en el museu municipal i el valiós arxiu parroquial; l' orgue que tenia nombrosos registres i era un dels millors de les contrades també fou destruït.

L'actual església començarà a ser construïda el 1941 per Mn. Lluís Raverter sota el projecte de l'arquitecte Josep Fol guera i Mateu; amb tot serà Mn. Marçal Martinez i Balaguer qui realitzarà la major part de les obres. Aquest temple medeix 14'5m. d'alçada, 37m. de llargada i 23'5m. d'amplada cabent u nas 600 persones assegudes. Cal dir que encara manca acabar la façana, aixecar el campanar i realitzar el presbiteri defini tiu després de haver-hi aplicat la reforma litúrgica. Això no és tot ja que amb el corrent immigratori que hi ha hagut a la segona meitat d'aquest segle una part d'aquest poble ha cres cut notablement havent de construir un nou temple en un altre indret del poble per poder donar acollida a tots els vinguts d' altres terres i al mateix temps ser presents en el barri a on viu tota aquesta gent. Aquesta església és d'un estil modern i segueix els criteris litúrgics actuals; fou començada per Mn. Josep Pi l'any 1977 i continuada per Mn. Joaquim Rius (actual ment ambdós preveres estan treballant pastoralment a la parrò quia.

Però la presència de l'Església a Martorell no es limita a unes pedres, sinó a milers de cristians que en el decurs del temps han volgut esdevenir les pedres vivents de l'Església de Crist enmig del món i com a símbol de la seva fe han aixecat o mantingut un temple a on aplegar-se per celebrar la seva fe. A vui en dia molta gent col.labora a la parròquia a dur a terme el Regne instaurat per Crist: molts infants en la catequesi fa miliar o progressiva es preparen per coneixer millor Jesucrist, molts joves que caminen en moviment no els fa por seguir la for ça de l'Esperit Sant, molts adults en diferents grups reflexio nen per esdevenir millors testimonis del Déu viu i molta més gent cada diumenge venen a celebrar una mateixa fe. El treball que es fa és gran però amb la col.laboració de molts laics i de l'equip sacerdotal -guiats per Mn. Jaume Berdoy rector i vica ri episcopal de la zona- duem a terme la tasca de ser més fidels el Baptisme i la Comfirmació que un dia vàrem rebre.

Sense dubte, en ací només he pogut donar una pinzellada del que és l'Església a Martorell, centrant-me en el seu temple, per això cal dir que la vida eclesial en aquesta vila és molt més que aquestes ratlles que volen ser una primera aproximació.

Francesc-Xavier Orpinell i [illegible]

ACTUALITAT

davant el referèndum de l'OTAN

1.-L'OTAN, nascuda per la pau, preparada per la guerra.

En acabar la Segona Guerra Mundial, els països vencedors, crearen l'any 1949 un tractat de defensa mútua, l'OTAN, per evitar que la desastrosa experiència de la guerra es tornés a repetir. Però aquest ideal de pau es trencà quan l'any 1955, Albània, Bulgària, Txecoslovàquia, Hongria, RDA, Romania i URSS firmaren l'anomenat "Pacte de Varsòvia" com a reacció a l'entrada dins l'OTAN de la República Federal d'Alemanya.

A partir d'aquell moment aquests dos blocs, que justifiquen la seva existència en l'amenaça del contrari, es distanciaren cada cop més, fins arrivar a una veritable guerra freda.

Des de l'any 1955, no hi han hagut canvis substancials en la composició d'ambdós blocs, cal assenyalar primer l'abandó del Pacte de Varsòvia per part d'Albània, a causa de l'invasió soviètica d'Hongria; i segon l'integració d'Espanya a l'OTAN l'any 1982 per part del president Leopoldo Calvo-Sotelo, cap visible d'un centre en plena desintegració.

A l'octubre de l'any 1982 el Partit Socialista (PSOE) es compromaté en la campanya electoral que el portaria al govern, a convocar un referèndum per fer sortir Espanya de l'OTAN. Quatre anys després, el govern sorgit d'aquell 28 d'Octubre convocà definitivament el referèndum, encara que amb una proposta diferent de la inicial: mantenir Espanya a l'Aliança Atlàntica.

2.-El referèndum de la confusió.

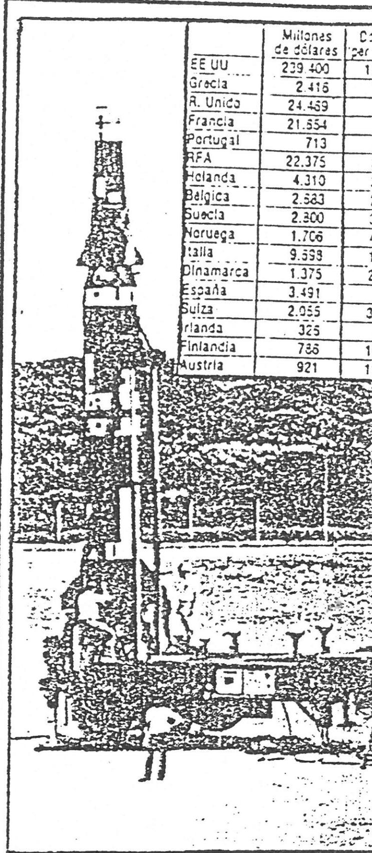
El referèndum fou convocat pel dia 12 de març (dimecres), dia laborable i amb una pregunta certament estudiada:

"Considera convenient per Espanya romandre a l'Aliança Atlàntica, en els termes acordats pel govern de la nació"

Un cop sapigudes les posicions dels partits devant del referèndum aparegué un panorama desconcertant, complicat i propici a la confusió:

- Els únics defensors del sí, són els que fa pocs anys demanaven la sortida, arrivant inclús a la recollida de 500.000 signatures.
- Els que sempre han defensat i defensen la permanència a l'OTAN, demanen l'abstenció, el vot en blanc o el vot negatiu o de càstig.
- Els defensors del No (la majoria, segons les enquestes), estan representats per partits minoritaris i desunits entre si.

Devant d'aquesta confusió, són moltes les posicions i respostes al Referèndum. Veiem-les.

	Millones de dólares
EE UU	239.400
Grecia	2.416
R. Unido	24.459
Francia	21.654
Portugal	713
RFA	22.375
Holanda	4.310
Bélgica	2.583
Suecia	2.300
Noruega	1.706
Italia	9.598
Dinamarca	1.375
España	3.491
Suiza	2.055
Irlanda	325
Finlandia	736
Austria	921

Les despeses militars: un veritable escàndol, que afecta a tots els països europeus, estiguin o no a l'OTAN.

L'actual Secretari General de l'OTAN.

3.-Les múltiples respostes a un únic referèndum

3.1. El vot afirmatiu, el sí: Recolzat exclusivament pel grup parlamentari socialista.

a) Votaran afirmativament al referèndum, els seguidors del govern i del Partit Socialista, abans opositors de l'Aliança, i amb sectors del propi partit encara reacis (Esquerra Socialista, U.G.T. i Joventuts Socialistes). Els seus votants seran aquells socialistes que contraris abans a l'OTAN, han rectificat alhora que ho ha fet el seu partit.

b) També votaran afirmativament aquells no socialistes, que malgrat reconèixer aspectes amagats al Referèndum temen la sortida d'Espanya de l'OTAN en cas de perdre's el Referèndum. Prefereixen el recolzament de mala gana al govern, que arriscar-se a la sortida de l'Aliança.

3.2. L'abstenció: Recolzada pel grup parlamentari popular

a) S'abstindràn aquells que seguint l'exemple de la Coalició Popular, creuen que aquest referendum és enganyós, inútil i costosíssim. Per aquests, el referèndum només és valid per aquells que han canviat d'opinió. És evidentment una jugada política, però molt perillosa.

b) S'abstindrà també aquell que sistemàticament s'absenta de les consultes populars, és possible que aquest nombre (molt perillós en democràcia) augmenti en aquesta votació, pel desengany, la manca de credibilitat i el poc interès que aquesta inspira.

3.3. El vot en blanc: És mínim a les enquestes. No recolçat per ningú, però insinuat per alguns centristes.

a) Votaran en blanc aquelles persones, que defensen l'Aliança, però creuen que aquest és un assumpte propi del Parlament. Troben impropi el referèndum i acudeixen a la votació com una obligació moral i democr`atica.

b) Un nombre mínim de persones atlantistes, també votarà en blanc, són els que creuen que el govern s'ha quedat curt, i exigeixen una participació més plena d'Espanya a l'Aliança.

3.4. El vot negatiu, el no. Recolzat pels grups parlamentaris PCE, PCE (m-r), E.E.,E.R.C, i un immens gruix de partits extraparlamentaris i grups cívics.

a) El gran nombre de votants contraris a l'Aliança, no tenen partit ni líder, s'aglutinen sota un mateix ideal: LA PAU. Varen començar a ésser organitzats i movilitzats pels que ara demanen el vot afirmatiu. Ara, emprenen la lluita tots sols, intentant guanyar la batalla del referèndum.

b) Una part del vot negatiu està formada per un nombre determinat de persones atlantistes, que estan disposats a donar un vot de càstig al govern, pel seu comportament tan desafortunat.

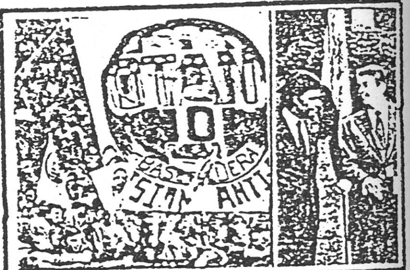
Són ni més ni menys que vuit posicions diferents devant del Referèndum, el lector d'aquest article es trobarà amb gran probabilitat en una d'elles.

Qui t'ha vist i qui et veu!

(Paraules del President del Govern el 12 d'abril del 79

" Ya ha empezado la televisión a hacer descaradamente campaña pro-OTAN. Ayer, presencié un espectáculo bochornoso que fue demostrar al pueblo español toda la cara beneficiosa del Pacto Atlántico.
¿Que cuál va a ser nuestra posición sobre la OTAN? La no integración a la misma. Yo creo que la OTAN no añade nada a España y le puede quitar bastantes posibilidades"

Felipe González: De manifestant anti-OTAN, a màxim defensor, el poder l'ha canviat. Però hi han molts que no han canviat.

4.- L'opinió de l'Església

Els sectors més dinàmics del catolicisme espanyol i català (ACO, GOAC, JOC, JOBAC, CPS, CCP, JARC, JUSTICIA I PAU, etc) s'han pronunciat ja en aquesta qües tió, i ho han fet en el sentit d'afirmar la necessitat de la sortida de l'Aliança. Aquests sectors argumenten la dificultat de comprendre que el missatge cristià pugui ésser compatible amb la cursa d'armaments, la separació del món en blocs o la preparació d'una guerra nuclear.

La jerarquia, però, com ho ha fet en altres ocasions, ha demanat l'actuació en consciència del cristià, en consonància amb una situació en la que no existeix una unitat política entre els cristians.

5.- Referèndum o engany popular

Les primeres enquestes no donen un resultat clar i paral.lel entre elles, però un fet coincideix en totes elles: l'opinió generalitzada que sigui quin sigui el resultat del referèndum no sortirem de l'OTAN, així ho afirmen també polítics qualificats com és el propi President de la Generalitat de Catalunya.
I hi han raons per a creure-ho:

1) Les relacions polítiques, econòmiques i militars que va comportar l'entrada a l'OTAN, són dificilment trencables. Com ja ha afirmat el President del Govern, l'aliança amb els Estats Units es mantindrà, o bé mitjançant l'OTAN o bé mitjançant un tractat bilateral amb els EUA. Avui en dia es impensable un trencament militar amb la primera potència mundial.
2) La celebració del referèndum a pocs messos de les eleccions generals, imposibilitzen la sortida d'Espanya de l'Organisme Atlàntic, abans d'una nova convocatòria d'eleccions generals, doncs es necessita un any per la sortida. Un cop convocades les eleccions, el partit del govern no podria contradir-se defensant en el seu programa la sortida de l'OTAN, després d'una durísima campanya per la permanència. Els altres partits aspirants al triomf electoral són tots defensors de la permanència d'Espanya a l'Aliança Atlàntica.
3) La pregunta de la convocatoria, comporta l'aprovació per part del poble d'un determinat projecte del govern, no de la sortida o no de l'OTAN. En cas de ser negatiu el resultat del referèndum, es deduiria que el poble està en desacord amb aquest projecte concret, i per tant caldria canviar la pregunta o inventar un nou sistema de refrendament popular.

De tot això es deriva, que aquest referèndum està molt proper a anomenar-se "engany popular" i no "consulta popular".

- Un engany pels votant socialistes que votaren majoritàriament l'any 1982 un programa que incloïa la sortida d'Espanya de l'OTAN
- Un engany pels atlantistes de sempre, que veuen en acuest referèndum un simple beneplàcit popular al canvi d'actitut del President del Govern.
- Un engany pel pacifisme, que afirma que la pregunta plantejada no és gens clara i a més, dubten de la vinculació del referèndum en cas de triomf del no.

El govern pot estar ben satisfet, amb un simple referèndum ha aconseguit enganyar a la majoria dels ciutadans. Els únics que no es consideren enganyats, són els mateixos propulsors del referèndum. El dia després del referèndum seràn ells els que probablement tindran un desengany.

Ramon Octavi Sánchez i Valero

Entre cants i ambient festiu s'anava omplint la sala d'actes del col.legi de la Salle Bonanova, escenari escaient per començar les jornades esperades per tots, ara més que mai:

----- OBERTS AL FUTUR, CONSTANTS EN L'ESPERANÇA -----

Joves, dones, homes,..., acudien plegats cercant diversitat de fites pel seu projecte; uns, actualitzar la seva fe; altres un enriquiment; molts, veure un altre estil d'Església que va endavant i no endarrera; junts per a fer una Església menys tancada i més oberta al món d'avui, on aplicar-hi l'Evangeli. Alguns venen per primer cop interessats per una Església que es mou, altres repeteixen la trobada encara amb el bon gust de boca deixat pel passat Fòrum, cercant aquest lloc de diàleg per escoltar i participar, per veure què es pot fer de nou. Tots esperant rebre una empenta que faci rejovenir la fe i proporcioni noves il.lusions i noves ganes de treballar.

El Fòrum comença amb una voluntat clara de renovar, però sense cap voluntat d'apartament o separació, junts en un acte de comunió eclesial. Es llança una crida, cap a dins l'Església – perquè sigui més lliure, menys trencadissa, més oberta a l'Evangeli, més decidida a fer opcions- i també cap a fora – perquè els homes sapiguem mirar endavant i negar-nos a acceptar l'atur, la misèria, la guerra, el benestar excessiu, etc... Les angúnies i les esperances s'entrecreuen. L'augment del nombre d'assistents és considerable de 923 a 1425 persones inscrites enguany. Tots conscients de la tasca que la diòcesi ens recaneix " dinamitzar la nostra vida d'Església" (Sr. Cardenal-Narcís Jubany).

-El dissabte continuava, el públic assistent estava preparat per escoltar les ponències.

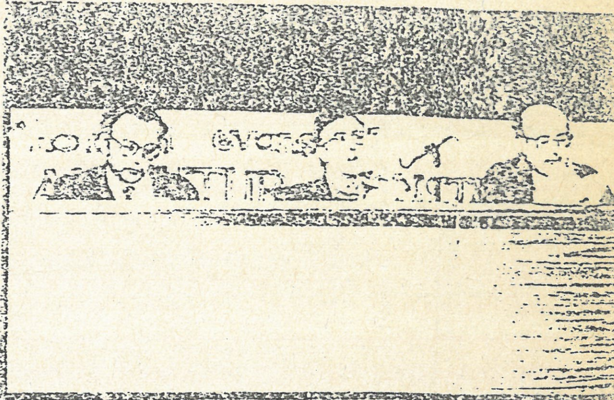
---- <u>UN ESTIL D'HOME CAPAÇ DE SER EN EL MOMENT ACTUAL, TESTIMONI D'ESPERANÇA.</u> Ramon M. Nogués, Catedràtic de Biologia U.A.B.

L'Esperança és un fet humà. Som éssers enigmàtics, amb una vivència interior rica i complexa, que queda vertebrada per l'Esperança. La nostra manera de pensar en la neurologia, és el que ens diferencia dels animals. D'aquí que <u>haguem fet</u> uns valors, que a la vegada <u>ens fan</u> continuament. L'esperança és un valor de l'Esperit que ens fa veure que aquests valors poden ser assequibles, és l'articulació entre el que som i el que volem ser. Cal que l'esperança integri coneixement i racionalitat, que integri les arrels comportamentals més arcaiques.

La vida és un producte de l'inestabilitat, l'esperança és també fruit d'aquesta inestabilitat creadora. Qui creu que no cal cap canvi, que és perfecte, no li cal esperar.

L'esperança s'adiu bé, per la fe n'és un patrimoni privilegiat. La història de la Salvació està presidida i impregnada per l'esperança d'un temps millor.

Aquesta esperança és en un lloc concret no la podem aillar de la vella i entranyable Europa. Enmig d'uns paisos febles de jovent. Les coses funcionen. Els europeus, -rics i tips-, ens hem centrat en la queixa i no en l'esperança. No hem de permetre que Europa esdevingui el Museu Cultural del Món. Els cristians som una ven- tada refrescant i gratificadora per la generació.

Cal articular l'esperança per tal que esdevingui creible:

1- Cal vetllar perquè l'esperança no sigui tributària dels aspectes malaltissos. Els creients no patim pas més malalties psíquiques que els altres. Hem d'assolir l'anàlisi de cadascú de nosaltres, entrar en un mateix és difícil, arriscat, motiu de sofriment, però no és perillós. Per a poder esperar no cal tenir-ho tot clar. Cal respectar la complexitat, perquè simplificar és empobridor i destraler.

Té èxit aquell que sap tipificar i decidir-se per una forma de pensament, és l'autonomia moral, la capacitat de captar el bé i decidir-se per ell. No es pot construir l'esperança negant la fragilitat del viure. Som creats, no som Déus. Acceptem la limitació. Cal que l'esperança incorpori la transcendència i visqui els aspectes ambivalents de la contingència.

2- La cultura és la matriu expressiva imprescindible de tota la realitat mental. La formulació de l'esperança no pot mantenir to d'ingenuitat. El llenguatge que utilitzem ha de ser precís i consequent de llur limitació. No podem deixar de parlar de"misteri", hem de vetar la claredat informativa sobre aquests temes transcendants. De Déu en sabem molt poques coses (allò que ens va dir Jesús) i encara hi ha algú que vol comparar-ho a les ciències. No s'hi val a fer catecismes per tal de "deixar ben clara la doctrina que no hi queda prou".

El repte més seriós de la modernitat està en el diàleg - parlar i deixar parlar.

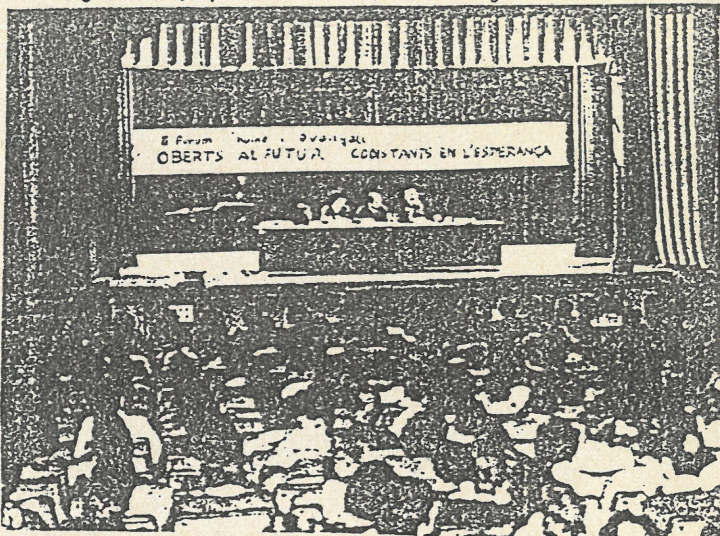
El crit de l'esperança exigeix una resposta per fer participar a tots els homes del fruit d'una terra comuna.

3- Articulació evangèlica clara. Unim la nostra esperança a la de tot el món. Les arrels evangèliques han de manifestar un interès. L'esperança parla de Déu, Jesús proposa una nova imatge, es presenta com "amic d'aventures d'alliberament, còmplice de pecadors, amic amable d'amics i amigues que saben plorar, l'únic jutge, solidari d'innocents acusats injustament. Però a la vegada, l'esperança parla de l'home, en quant es reconeix com a creat. En l'acceptació de l'humanitat per part de l' home, la culpa, dimensió constitutiva, pot ensenyar a desembocar en el perdó. Anem a trencar barreres amb funcionalitat sòbria i digna: home-dona, pobre-ric, nord-sud,... El compromís comença per edificar la llar, l'Església, la pàtria, la Terra.

Per concloure, el Pare Nostre és la pregària educadora d'esperança:
-Només Déu per damunt de cada home concret. L'anhel d'un regne de maduresa fraternal. L'acceptació de la voluntat de Déu que és la realitat. Sentir-nos acreedors i deutors del bé, el mal ens sedueix.
Tot presidit per la tendresa incondicional del cor humà.

---- UNA ESGLESIA QUE COMUNIQUI ESPERANÇA ALS HOMES -- Pere Ll. Font.

L'esperança s'ha de donar en l'Església, promotora del Regne de Déu. Es un moment difícil per parlar d'esperança, l'Església està desbordada pel món modern. Al llarg de la història, la causa de la llibertat ha estat contrariada. El Concili Vaticà II, ha estat un salt qualitatiu, irreversible.

L'esperança és possible si la fem possible. El destí de l'Església no està escrit en els astres, és a les nostres mans. L'Església és el gran factor d'esperança. A la Lumen Gentium, l'Església és sagrament, signe, instrument, de l'íntima unió amb Déu i de la unitat del gènere humà. Si l'Església pot comunicar esperança als homes es perquè creu en la realització del designi amorós de Déu de la causa de Déu, la causa de l'home. La garantia és la condició humana de Jesucrist. L'Església, santa i pecadora alhora, té necessitat de demanar perdó a Déu i als homes. Creiem dins l'Església, però no creiem per a l'Església. Cal potenciar els elements actius de l'Església.

Aquest hauria d'ésser el tipus d'Església a qui ens hem d'anar apropant:
--- Dòcil en l'Esperit, no al servei d'interessos.

---Oblidada de si mateixa i abocada a transparentar l'amor de Déu comunicat per Jesucrist. Que sàpiga celebrar i transmetre l'Esperit.

--- Buida de tot règim mundà de poder.

--- Inserció real en el món, compartint el destí del món, a fi que no fos possible parlar d'Església, per un costat, i món, per l'altre.

--- Església capaç d'assumir la crítica interna i externa.

--- Aclimatació cultural controlada.Digerir l'impacte de la cultura moderna. Reduir distàncies entre la doctrina oficial i la de fet.

--- Actitud acollidora, abans i tot que missionera.

--- Capaç de superar les pors cròniques, por a la llibertat, a la ciència, al pensament, a la intel.ligència.

--- Capaç de parlar sense complexos, ni de superioritat ni inferioritat.

L'Església de Catalunya, en comparació a les europees, és una Església no gaire rica, no gaire il.lustrada però vella i aposentada, podria ser refrescada amb dos oratges, de les velles esglèsies d'Europa i de les noves d'Amèrica. Per part nostra cal intentar construir un tipus renovat d'Església adequada a la nostra realitat, d'acord amb les nostres possibilitats. Un model d'Església que pugui viure amb naturalitat, capaç d'assumir els canvis. Que sàpiga viure en la democràcia.

De totes maneres no hi ha receptes per fer aquest model- hauria d'ésser un resultat més que no pas quelcom promogut especificament. S'ha de fer tot treballant les nostres comunitats per extreure'n la nova realitat.

No oblidem que les parròquies o comunitats són espais visibles:

-De pregària,-De celebració,-De conversió,-De personalització de la fe, -D'aprofundiment en el coneixement de la Paraula confrontada amb els esdeveniments.-De llibertat,-D'acolliment (sense marginació),-De fraternitat,- De justícia i que podrien servir de model a la llibertat,-De purificació evangèlica i potenciació dels compromisos humans,-De subversió de l'Escala de valors.

El Pare Nostre és la presentació sintètica del conjunt. L'objecte de l'esperança cristiana és fer efectiu el reconeixement del nom de Déu.-L'adveniment del Regne de Déu, que es realitzi el seu designi. Demanem el pa del cel i de la terra. Amb el compromís que el pa arribi a tothom. Convertim-nos del pecat.

- La tarda del dissabte s'acabà d'elaborar el diàleg, primera definició del Fòrum, tots els assistents pogueren dir la seva en els Tallers.

---- ON ES CONSTRUEIX. ARA L'ESPERANÇA DE CARA AL FUTUR. Xavier Alegre.

L'esperança no és una cosa ja feta, estàtica, s'ha de construir constantment. Té sentit parlar d'esperança? Ara i sobretot vist humanament sembla que no n'hi pot haver. El què es propi de la possibilitat cristiana de l'esperança neix d'acord a la Resurrecció de Crist crucificat. Hem de ser capaços d'esperar allà on no hi ha res per a esperar.

El 4rt. món és la utopia de Déu, mentre no tinguem una solució, l'Església no tindrà llocs d'esperança.

Hi ha raons per no tenir esperança. Davant la interpel.lació de la realitat dura.L'atur. La fam. Món insolidari i injust. Malgrat tot segueix havent-hi llocs on es construeix l'esperança. Els que sóm aquí, els llocs com aquests, els tallers n'han estat un testimoni,a les comunitats és on s'ha d'encomanar el virus de l'esperança. Esperem contra tota esperança. Els llocs d'esperança són on es desemmascaren els ídols de mort. Hem de trobar la força per lluitar contra aquests ídols. No podem acceptar la divinització dels poders fàctics ni els seus valors. No és veritat que no hi podem fer res. Si algú ens ho vol fer creure serà per mostrar i elevar els ídols de mort, poderosos sobre nosaltres. Tenim sentit a la vida. A la vegada sóm, corresponsables i culpables de la injustícia del món, sóm però llavor petita que pot fer que fructifiqui en terra bona.

Ens arriba una esperança des d'Amèrica, necessitem assumir-la tant o més com ells necessiten de la nostra tècnica.

L'esperança és possible. Brolla i es troba en el cor de l'home.El 3er.món ens interpel.la.

-- El fonament bíblic de l'esperança.

La Bíblia és una escola d'esperança. El poble de Déu es va alliberar d'un poble poderós,Egipte que l'esclavitzava. Per ells, Déu és sempre el Déu més gran, no es pot encasellar.Es un Déu bo, representat pel destí del poble escollit. A través dels homes que no els manipula mai.

Hi ha un constant testimoniatge de la voluntat de Déu. Amb el pecat, l'egoisme és sobre l'home.L'home de la Bíblia descobrí que l'experiència negativa no era mai del Déu bíblic, car és Déu de vida i de bé. Un Déu que es compromet amb l'home nou, posar-lo en camí cap a la terra promesa. Més endavant, amb la caiguda de Jerusalem i l'exili, semblava que Déu havia abandonat el seu poble. Els profetes els comunicava la força per aixecar el nou poble. El Poble de l'Esperança es posa en camí i entra al futur de la Salvació. Tot ho fa confiant en Déu. Arriba Jesús. Passà fent el bé, el bé de l'home per sobre de les nor-

mes religioses, vingué a alliberar els oprimits. La història de Jesús és la mostra de la fidelitat total al Déu més gran. La seva vida plenament humana en solidaritat total amb l'home. Per això Déu el ressucità. El Déu que confessem és el Déu de l'Esperança no el tapa-forats. -És també el nostre Déu ?. Els portadors privilegiats de l'esperança bíblica són els pobres, els oprimits.

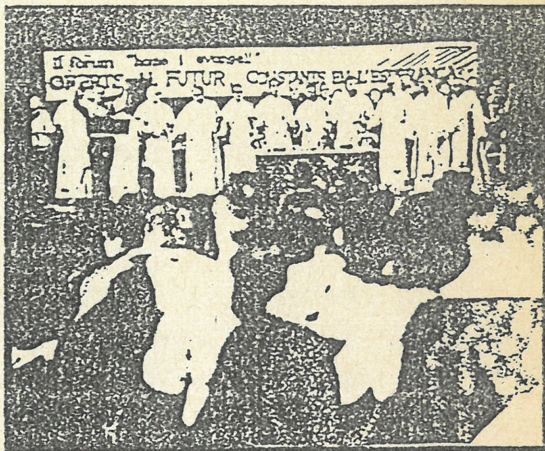
L'Esperança és un do, ens ha estat donada,regalada. És un repte.

L'Esperança és una tasca personal i comunitària. És un servei al món que necessita la nostra fe en el món.

El cristià és el cridat a ésser testimoni d'esperança i a construir llocs d'esperança. Aquesta és la Bona Nova que li ha estat donada al mó

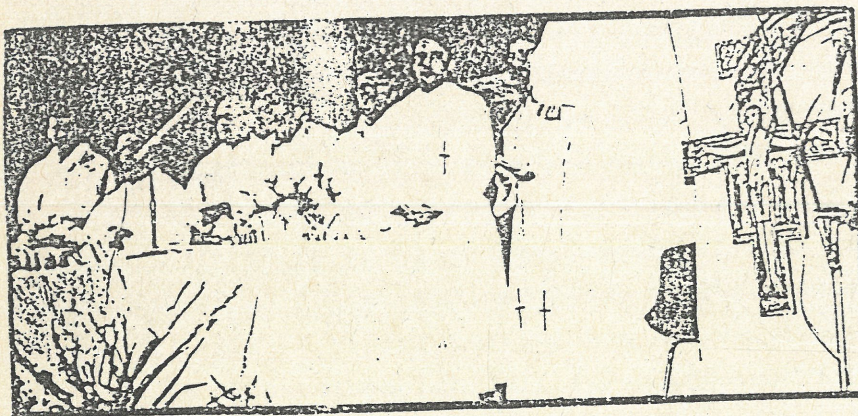
TEXT ÍNTEGRE DEL MANIFEST DEL II FÒRUM "Home i Evangeli".

Ara, en acabar aquest II Fòrum "Home i evangeli",després de tot el que hem escoltat i el que hem dit, després del que hem viscut junts, de la fe que hem compartit i celebrat, ens cal dir una paraula que manifesti, per a unir-nos a tots, el camí que estem fent, el camí que volem continuar fent. Una paraula oberta a la nostra Església i al nostre món. Una paraula humil però convençuda. Una paraula desitjosa de transmetre la nostra fe i la nostra esperança. No volem mirar enrera, no volem tornar enrera. Vivim uns moments en que dins la comunitat dels creients hi ha massa veus que enyoren seguretats fàcils, les seguretats del passat, del tancament, de l'oblit del camí que fa el món. Hi ha massa veus que manifesten insensibilitat davant els problemes reals que viuen els homes d'aquest temps. Patim uns moments en que hi ha massa veus i poders que voldrien reconstruir una Església autosuficient, que no necessita escoltar ningú, que no necessita aprendre res de ningú. Nosaltres no volem aquestes seguretats ni aquest estil d'Església. Nosaltres volem viure oberts al futur i volem viure com

un acte d'esperança. Volem dir el Nom de Déu, volem dir la Bona Nova de Jesús, aquí al mig d'un món difícil, insegur,ple de riscos, amb les coses poc clares. Volem dir el nom de Déu i la Bona Nova de Jesús no pas com si així poguessim estalviar-nos la foscor de cada dia, ni reivindicant tampoc cap dret ni cap espai d'influència sinó com una aportació sobirana,com una oferta encaminada als homes, com una oferta lliure, gratuita, que no necessita cap altre suport que la feblesa del dèbil,

Avui, en cloure aquest II Fòrum "Home i evangeli", volem valorar tots els camins i totes les esperances que els homes s'esforcen per obrir. Ens sentim en comunió amb tot allò que és construcció de futur realment humà per a tots i reconeixem la força inesgotable de l'Esperit de Déu. Però reconeixem en les actituds de cada dia l'amabilitat quotidiana, el perdó ofert sense reticències, la festa i el goig compartits, la voluntat de superació quan els projectes i les il.lusions no han reeixit. El reconeixem en la vida cívica i social, l'activitat associativa que estimula i crea comunió entre les persones, els esforços de cooperació en la lluita contra l'atur, totes les contrarietats del món jovenil, en el món obrer, en el món rural, el món de la marginació, la imaginació que obre possibilitats noves en tota realitat humana, el treball polític seriós que es [...]sa al servei d'una societat digna, justa.

Amb la gran festa dels cristians, l'Eucaristia, es clogué aquesta trobada. Amb l'esperança de retrobar-nos junts per dialogar i dinamitzar l'Església ara.

Però reconeixem encara, mirant més enllà de les nostres fronteres, en les lluites de molts pobles per l'alliberament dels imperialismes i de les dictadures a l'Amèrica LLatina, a Sudàfrica, i a molts altres llocs del món. Per la solidaritat internacional en aquestes lluites i en la lluita contra la fam, en la presa de consciència contra la divisió del món en blocs i la intol.lerable grolleria de la cursa d'armaments. Reconeixem aquí la força de l'Esperit de Déu, i ens sentim lligats i sense pors, malgrat les incerteses i els riscos, en aquests camins de futur i d'esperança. I volem treballar-hi, volem lluitar el que costi perquè la nostra Església, tota, sigui capaç d'acompanyar. Volem ser capaços d'oferir, enmig d'aquest món nostre que estimem, la nostra experiència d'un Déu que s'ha fet carn, que s'ha fet seva la feblesa de la condició humana, que hi ha encès una llum que cap mala ventada no és capaç d'apagar. Volem oferir aquesta llum a aquest món nostre, volem donar sempre raó de la nostra esperança.

Seguiment informatiu i redacció
VALENTI ALONSO i ROIG

Aquesta 2ª part pretén mostrar les conseqüències de l'integració econòmica espanyola al Mercat Comú,no ja en l'ordre institucional i global(v. Iª part,XII 85), sinó dés d'una perspectiva de política econòmica sectorial.

Quatre grans problemes esperan als agents econòmics espanyols en els propers [illegible] sos: En primer lloc,una major competència procedent tan dels membres de la CEE com països tercers.A mesura que es redueixin els arancels enfront dels països del Merca Comú,i desapareixin les limitacions quantitatives a l'importació,els béns produits aquests països resultaran més barats en el mercat espanyol.El mateix esdevindrà amb les mercaderies de països tercers,pel que fa referència als drets d'arancels,a mesu que l'Arancel espanyol es vagi adaptant a la Taxa Exterior Comú(en un període de 7 anys) donat que els nivells mitjos de protecció són superiors en aquell,molt especi ment pel que afecta a productes industrials.Aquests efectes negatius es notaran a c plaç sobretot en la petita i mitjana empresa,i en l'agricultura de caràcter contine tal(productes que són molt importants a l'agricultura europea).

En segon lloc,l'aparició de tensions sectorials,tant a l'agricultura com a la dústria i als serveis,donat que les empreses de menys eficàcia tindran que desenvol par-se en un mercat de dimensió molt més gran i en condicions de creixent competènc Tensions,a més,que no es podran resoldre ni calmar -ni que sigui temporalment- a p tir de l'ús d'expedients protectors,com ha sigut norma tradicional a l'economia esp nyola.Sota les obligacions imposades pels nostres compromisos comunitaris la única lució possible per a una empresa en dificultats,consistirà en modificar les seves p tes de funcionament per a ser capaç de resistir la competència;el qual,com és lògic resultarà en alguns casos difícil i,en d'altres,totalment impossible.Tal i com s'ha firmat ens principals compromisos,i tenint en compte el clima de depressió general, inconvenients de l'integració,les deseconomies resultants de la mateixa en forma d' ments de preus i d'aquestes tensions sectorials,es percebran abans que els avantatg que,d'altra banda,sempre es presentaran en forma molt més difosa:obertura de mercat major inversió extrangera,economies d'escala,etc.(v."Papeles de Economía Española", rev. ICE,nº 25,XII-85:"La nueva CEE.La perspectiva desde España").

En tercer lloc,el trasl.lat de certes decisions als organismes comunitaris,és dir,a l'àmbit supranacional.Això significarà,sens dubte,la necessitat d'harmonitzar els interessos dels sectors afectats amb els corresponents de la resta dels membres per supost,una major dificultat per fer prevaldre els espanyols.Més encara,caldrà comptar amb una burocràcia adicional -la comunitària- i amb unes regles de joc distintes de les que ha prevalgut fins ara.

En quart lloc,a jutjar per l'experiència d'alguns dels actuals membres de la CEE, probablement haurà que comptar amb un descens inicial dels nivells mitjos del benestar.Bona part dels béns produits a Espanya resultaran més costosos,especialment els productes alimentaris,pel joc de les normes comunitàries,i l'aplicació de l'IVA tindrà sens dubte el mateix efecte inicial sobre l'estructura de preus.Es cert que part dels productes industrials s'aniran abaratint amb el temps,però aquest efecte serà més difós puix la configuració del consum espanyol,amb un pes elevat dels productes alimentaris,propiciarà la reducció inicial de renda real.El document dels serveis tècnics de la CEE ha valorat en un o'6 % la contracció del Producte Interior Brut(PIB) com a resultat de les rebaixes d'arancels,mentre que l'efecte sobre les exportacions de la modificació del sistema de la desgravació fiscal(introducció de l'IVA) s'estima que produirà una contracció adicional del PIB del 2 %.El document considera que aquesta reducció del 2'6 % ,que podrà ,per la suma d'altres efectes,arribar al 3 %,incidirà en la seva major part(2/3),durant els 2 primers anys després de l'adhesió.

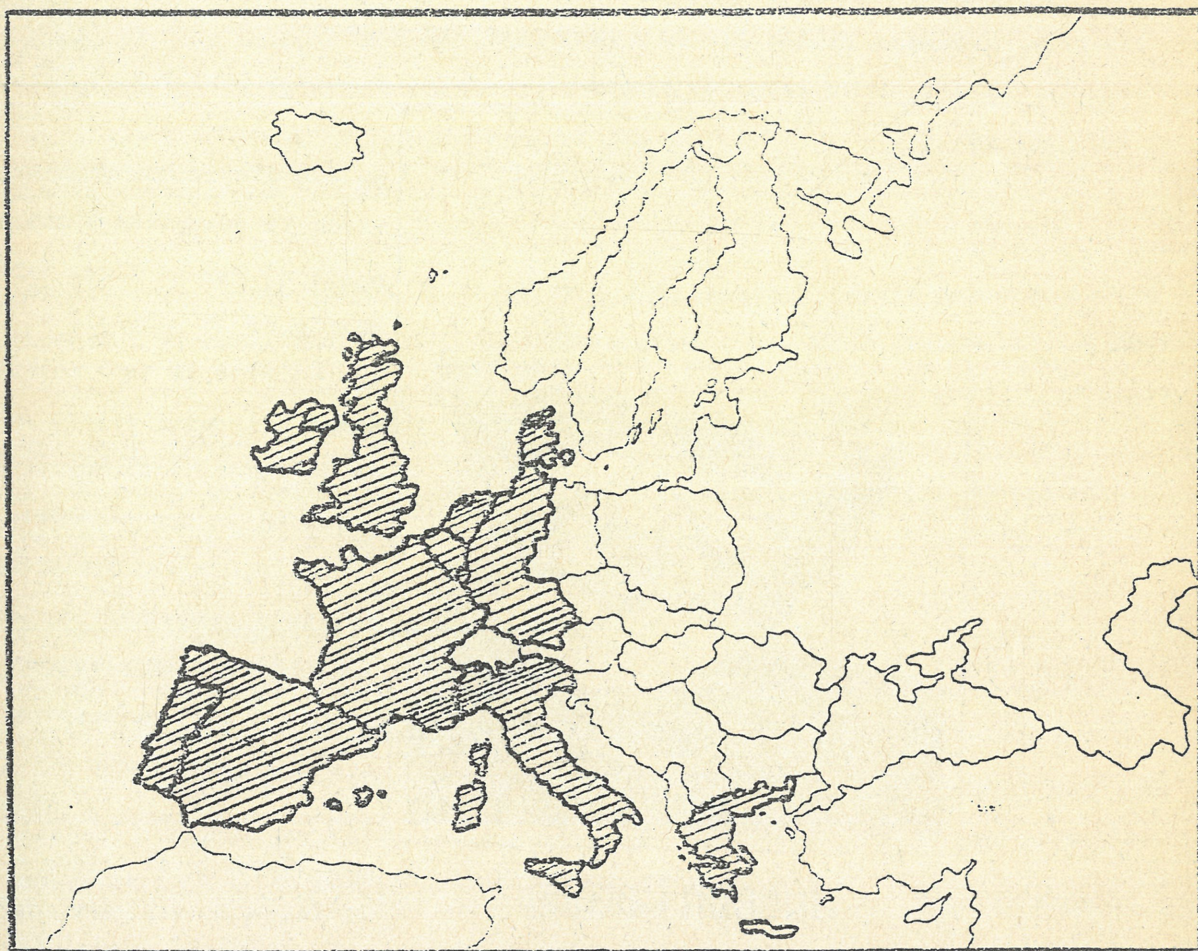
Que aquests problemes es poguin resoldre o no dependrà en bona part de que els agents econòmics tinguin en compte tres necessitats-clau d'un sistema capitalista amb economia de mercat: Per una part,la lògica interna del sistema exigeix augmentar la productivitat de les empreses,no només per reforçar la capacitat de competència,sinó per facilitar l'augment de la retribució real dels factors productius.Aquest esforç, absolutament necessari per a que l'integració produeixi els beneficis desitjats,no plantejarà inicialment grans dificultats car l'economia espanyola,en general,disposa d'amples possibilitats en aquest terreny.Lògicament,el pes d'aquest augment de la productivitat recaurà sobre els treballadors i les empreses febles(racionalització del treball,increment de la seva intensitat,pérdua del treball,jubilacions anticipades,etc) per l'urgent automatització i millora dels sistemes productius i distributius de les empreses:és la necessitat de la reconversió(la qual,dit sigui de pas,es pot portar a terme de vàries maneres i no només d'una com a vegades es vol fer creure).

Per altra part,cal flexibilitzar tant els mercats de factors com els de productes única forma d'assolir una estructura de preus que respongui a les seves tasques fonamentals:identificar les escassetats relatives i guiar les decisions d'inversió. Mantindre les rigidesses actuals enfront dels canvis de l'horitzó que comporta l'integració a la CEE tancaria els camins de sortida de la crisi a una economia lliure de mercat.Entre altres conseqüències,això exigirà,p.e. a curt plaç,l'acomiadamnt lliure dels treballadors per les empreses,i a llarg plaç la necessitat d'educar l'oci.

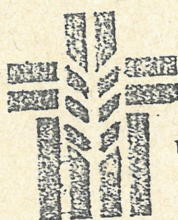
Finalment,cal assimilar ràpidament les innovacions tècniques i crear el clima necessari per a que la nostra pròpia i limitada investigació es transmeti des dels àmbits científics als empresarials.Es la modernització i racionalització(?) de l'economia espanyola allò que està al darrera de tot aquest esforç,l'incorporació plena

a uns models socio-econòmics de consum(el món "occidental"),el "mettre au jour" el capitalisme obsolet del nostre Estat per assolir noves fites de creixement i producció.No anticipar des d'ara que l'integració a la CEE no és cap Regne de Déu a la terra ni sugerir la seqüència dels seus efectes negatius a curt plaç,pot suposar ,tan pels agents econòmics com per a la societat en general ,un ràpid i profund decensís respecte al que es pot esperar d'avantatjós a llarg plaç.El que em pregunto jo -recuperant la reflexió de la 1ª part de l'article(XII-85)- és si tots aquests avantatges ens faran més feliços.Sovint s'oblida la frase de D. Ricardo,economista anglés del s. XIX:"el veritable problema de l'economia no és la producció sinó la distribució".Per què hem de"crèixer" tant,caminant cap el despilfarrament d'infinitat de béns i materials(indústries bèliques.productes de luxe superflus,màquines d'evasió alienants)? Voleu dir que val tant la pena assemblar-se als EEUU,al Japó o a la mateixa Suècia(i ja no diguem als nostres germans de l'Est,pobres a més d'aburrits)? Sembla que els polítics no s'ho hagin preguntat mai...o que s'ho hagin respost molt aviat.

Llorenç

PAISOS QUE ACTUALMENT COMPOSEN LA COMUNITAT ECONÒMICA EUROPEA

-JOVES-EN-MARXA-

UN JOVE TREBALLADOR VAL MES QUE TOT L'OR DEL MON. JOC

Si amb una frase poguèssim expressar l'esperit d'un home i el de la seva creació, la frase que encapsala aquest article sería la més indicada per expressar l'esperit de la JOC i el del seu fundador Joseph Cardijn.

Dividiré aquest article en tres parts: En una primera part, donaré una breu pincellada a la vida de Joseph Cardijn i a les intuicions bàsiques que van marcar la seva activitat; en una segona part, intentaré explicar que és la JOC; finalment, en una tercera part, quin és el seu mètode.

1) Presentació de la figura de Cardijn.

a) Vida de Cardijn.

Joseph Cardijn neix el 13 de novembre de 1.882, a la zona industrial de Brabant (país flamenc. Bélgica) en Schaerbeek (Brusel.les); és el segon de quatre fills. Els seus pares són treballadors: el seu pare és cotxer-jardiner, i la seva mare és minyona i cuinera; tots dos al servei d'una familia burguesa.

Joseph Cardijn

L'any 1.897 decideix entrar al Seminari; un cop dintra del Seminari dos fets marcaren la seva vida d'una manera determinant: a) Per un lloc, Cardijn es dóna compte de la situació en que es troben els nois de la seva mateixa edat, se'n adona del canvi sofert pels seus amics de la infància al entrar a treballar; la situació en que aleshores es trobaven els treballadors era deplorable i, alhora, la resposta proposada per institucions com l'Església eren clarament insatisfactories i, més aviat, alienadores; això portava a que els adolescents simultàneament entraven a treballar i s'allunyaven de l'Església; Cardijn al tornar a casa seva durant el temps de vacances, se'n adona del rebuig per part dels seus amics que el veuen com un "capellanet"; b) un altre fet que marcarà la seva vida és la mort del seu pare, l'any 1903 estan ell al Seminari; el seu pare s'havia matat a treballar per pagar els estudis del seu fill,

treient molts cops d'on no hi havia: Joseph Cardijn davant del seu pare agonitzant fa el compromís intern de dedicar la seva vida a l'evangelització dels treballadors. Ordenat prevere l'any 1.906, fa estudis socials a Lovaina; de 1.907 a 1.912 fa de professor d'Humanitats a un col.legi diocesà. Al 1.912 vá de vicari al barri obrer de Laeken (Brussel.les). A partir d'aqui troben un treball infatigable, posat a prova per molts fracassos; per fi. el 18 d'abril de 1.925 amb dos-cents joves funda la JOC. La JOC s'expandirà per tota Europa, arriban a Catalunya l'any 1.935. No puc explicar la vida de la JOC durant aquest darres cinquanta anys. Cardijn mor el 24 de juliol de 1.967. als 85 anys, d'una vida dedicada totalment als joves treballadors.

b) Intuicions de Cardijn.

1) Una confiança total en els joves treballadors, en les seves possibilitats; la JOC només s'enten a la llum del protagonisme juvenil en el món obrer. " La JOC és un moviment per, per als i entre els joves treballadors" (Cardijn).

2) La descoberta de Déu a la vida de cada dia. Està molt en funció del mètode bàsic de la JOC: la revisió de vida. Déu no és una abstracció, sino que s'ha revelat en la vida concreta de Jesús de Natzaret. Al confrontar la seva vida amb els valors de la vida de Jesús és on, el jove, descobreix la crida i la interpel.lació de Déu.

3) L'opció per una pastoral missionera. Cardijn va veure la necessitat d'evangelitzar la classe obrera, i va veure que els mateixos joves eren els millors agents d'evangelització entre els altres joves, donant un fort sentit a l'apostolat juvenil. Això va fer que la JOC en la dècada dels anys trenta s'expandís per tota Europa.

4) El pluralisme sindical i politic. La JOC, moviment educatiu, es presenta volent fer ciutadans responsables, compromesos dins el món obrer amb opcions lliurement escollides. "La JOC és independent de tota organització sindical... La JOC és independent de tot partit.....Es un moviment de joves que els vol ensenyar a descobrir allò que són......Quan ens troben amb un jove treballador, no li demanem si va a missa. Li fem unes altres preguntes: Ets un esclau, un animal o un home?; estás content amb el que guanyes i amb els teus companys de treball?. digues per què! El nostre ideal és aconseguir que el jove treballador surti de la seva foscor" (Cardijn).

2) Qué és la JOC.

La JOC és un moviment especialitzat dins del món obrer i dels joves de la classe obrera; la JOC és caracteritza per ser:

1) La JOC és un moviment educatiu; partim de la realitat que la educació és la base per qualsevol canvi de l'home i la societat. Es tracta de que el jove descobreixi les seves pròpies possibilitats; la realitat que l'envolta, perquè ell mateix es posi en acció per l'alliberament de la classe obrera i dels joves en aquesta classe. Es tracta de que el jove sigui protagonista de la seva vida en una societat. en pràcticament tot, li vé imposat desde fora.

2) La JOC és un moviment juvenil; nosaltres ens adrecem als joves de la classe obrera perquè entenem que la joventut és el moment per excel.lència de formació. entusiasme, rebel.lió, sacrifici i creativitat. Es ara que decideix el rumb que prendrà la seva vida, els trets característics de la seva personalitat comencen a definir-se; el lloc privilegiat per descobrir-ho és l'acció. En l'acció ens descobrim a nosaltres mateixos, descobrim la realitat, descobrim les nostres pròpies possibilitats, descobrim la necessitat de transformar la realitat. La JOC vol arribar a tots els joves de la classe obrera; no es tracta que tothom estigui a la JOC. sino que aquesta tingui la seva relevància dins la realitat juvenil dels nostres dies; restant oberts a tota la realitat juvenil en la seva complexitat. El mitjà habitual per assolir això. és el mateix jove; són els joves els que porten la JOC. són els joves els que fan arribar amb la seva vida la JOC als altres joves.

3) La JOC és un moviment obrer; partim i optem per la classe obrera, per la massa dels joves d'aquesta classe que viuen en situació de dependència o inferioridad econòmica, cultural, social. profesional, política, explotada en l'ensenyament, l'atur. la producció. la diversió i el consum; es tracta de ser fidel al moment present de la classe obrera amb tota la seva complexitat. Certament, la realitat del món obrer, ha canviat molt des que la JOC va ésser fundada; de totes maneres. nosaltres creiem que el jove que neix en un barri de la classe obrera no té les mateixes possibilitats que altres joves que neixen en àmbits més potents socialment. i també creiem que hi ha tota una sèrie de factors que marquen al jove de la classe obrera. factors com la familia, l'estatge, el barri, el treball, l'atur. l'escola, ets. La JOC pensa que en la consciència de classe radica la força de la classe obrera; es tracta de que el jove prengui consciència de quina és la seva realitat i quins són els seus condicionaments socials.

4) La JOC és un moviment cristià; la JOC fa una opció per Jesucrist que ens dóna el sentit més profund de la nostra vida i de la nostra acció; Jesucrist és l'únic Absolut i, en funció d'Ell. ho relativitzem tot. Per la JOC, Déu no és una qüestió abstracta, sinó que s'ha revelat en la Vida, Mort i Resurrecció

en Jesucrist; es una visió molt concreta i que ens crida a l'acció. Els valors que es revelen en la vida de Jesús, són per la JCC el punt de referència Absolut per analitzar la realitat, les relacions entre els homes i les relacions entre les classes; en aquest sentit, podem dir que la JCC, partint dels consiliaris, assumeix també un sentit contemplatiu, donca vol mirar la realitat amb els mateixos ulls que la va mirar Jesús de Natzaret, i avui la podem veure amb el de de l'Esperit Sant. De totes maneres, és una contemplació que sempre porta a l'acció; l'Evangeli i la vida de Jesús són una crida constant a canviar i a transformar la nostra pròpia vida i la realitat que ens envolta.

5) La JCC és un moviment d'Església; la JCC es considera part del Poble de Déu (Vaticà II), arrelada tant a l'Església local com a la més universal. La JCC vol ser expressió viva d'"una Església pobre i, per tant, lliure, traspassada per l'amor, que, forta, s'encamina vers el Crist. Però s'encamina vers el Crist tot anant copsant i havent compartit quines són les veritables necessitats i esperances de la humanitat" (Pau VIèa "Pensiero sulla morte"); la JOC concreta aquest principi en la realitat de la classe obrera. Es en la celebració, sobretot de l'Eucaristia, on descobrim la presència viva, real i alliberadora de Jesucrist que es fa present en la vida de cada dia.

3) La RVAO (Revisió de la Vida i Acció Obrera).

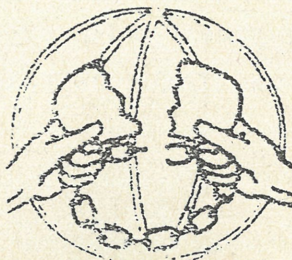
Tot acabant parlaré del mètode pel qual la JCC analitza i transforma la realitat. La cèl.lula de la JCC és l'equip base format per un grup de militants i un consiliari, durant l'etapa d'iniciació hi ha, a més, un militant amb més procés que fa d'iniciador. El mètode emprat és la RVAO que consta de tres moments:

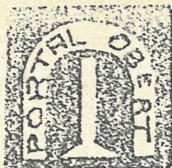
-Veure: Volem prendre consciència de quina és la nostra situació dins del conjunt de la realitat. Un instrument molt útil per assolir això és l'enquesta.

-Jutjar: Descobrim la contradicció entre la realitat i el nostre projecte. Valorem la situació real de la classe obrera i dels militants concrets a la llum dels criteris sobre l'home i la societat que trobem en l'Evangeli.

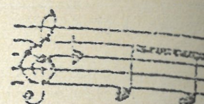
-Actuar: Aquí ens ho juguem tot. La situació d'injustícia social actual entre les classes, i la crida de Déu a canviar això que trobem en l'Evangeli ens porta a una acció que vol transformar, en la mida que sigui possible, la realitat. Un instrument és la campanya que vol portar a terme una acció organitzada.

. Així els tres instruments bàsics de la JCC són l'enquesta, l'Evangeli i la campanya. La RVAO agafa com moments inseparables el procés educatiu i el porcés evangelitzador.

CLAU DE SOL

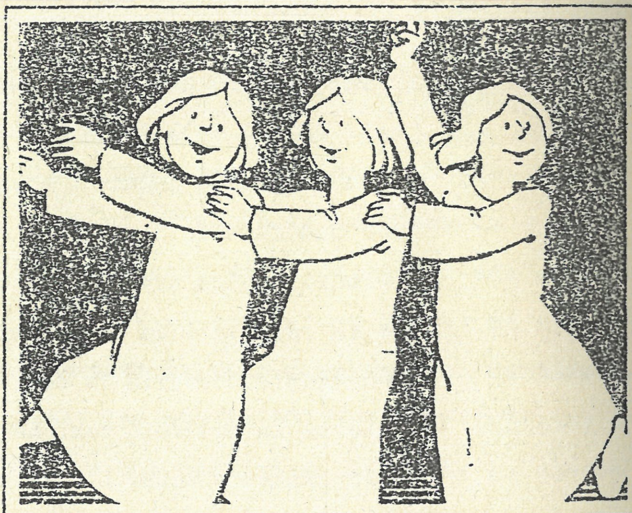

EL CANT, AL SERVEI DE LA PREGÀRIA QUARESMAL

No és ben cert que el cantar junts transforma l'ambient d'una festa o d'una reunió?

El cantar agermanats en les celebracions litúrgiques permet que tots participin, es comprometin i s'expressin col.lectivament. Ara que celebrem la Quaresma, vivim-la junts en els moments en què l'expressem en les nostres celebracions i participant del cant. Els cants, com a expressió de la nostra pregària ensems, han de reflexar junt amb la Paraula de Déu i les oracions pròpies del dia la pregària quaresmal.

La Quaresma com a camí cap a la Pasqua és un bon temps per assajar sovint els cants que cantarem quan arribi la gran festa de la Pasqua.

Ens pot ajudar a viure la Quaresma el pensar més en els altres i no imposar els cants que ens agradem només a nosaltres.

Cal viure intensament la Quaresma per celebrar joiosament la Pasqua.

Som joves i ens agrada la novetat. Volem viure la Quaresma cada any d'una manera diferent. És així com moltes vegades preferim introduir un nou repertori, de manera que un nou cant vitalitzi i renovi la nostra pregària comunitària. I això és bo. Ara bé:

— Que s'aprengui un cant nou no treu valor a d'altres ja coneguts que de vegades poden superar la qualitat del nou. S'ha de mirar també el contingut del cant.

- Es fàcil que ens cansem si sempre posem un mateix cant que ens assembla bonic i interessant. A la llarga això comporta deixar-lo a part, en comptes de reservar-lo per altres situacions adients.

- Quan un cant sigui novetat per a la comunitat cal que aquesta se n'adoni del seu sentit i de les riqueses que conté. D'aquesta manera aquest cant esdevindrà una pregària autèntica i no tan sols una música que sona bé. I això ho sap tothom, inclús el director.

Cal confiar en ell i animar-lo en la seva tasca a fi d'aconseguir que l'assaig sigui una rica experiència coral que s'ha de viure amb il.lusió i entusiasme en el bell mig de la celebració litúrgica.

Parlant del director, ens fem ressò del que ens proposa el "Directori de l'any litúrgic", nº 128 al 131:

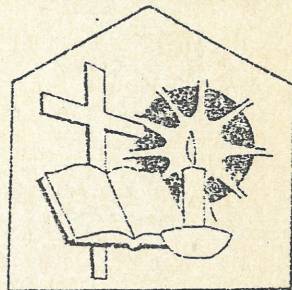
- De cara al cant d'entrada de la missa i els himnes de Laudes i Vespres se'ns diu que aquests tres cants "han de donar el color quaresmal al conjunt de la celebració".

- Quant al salm responsorial s'haurien de "seleccionar antífones penitencials, quan el salm sigui penitencial, o aclamacions al.lusives a la passió del Senyor, quan el salm suggereixi l'oració de Crist a la creu".

- Per abans de l'evangeli se'ns proposa reservar l'aclamació "únicament per als dies més solemnes (diumenges i les tres primeres fèries de Setmana Santa)) i ometre-la les fèries".

- La comunió és un dels moments més festius de la celebració, per això "al moment de combregar, no es tracta de crear un ambient quaresmal, sinó d'acompanyar festivament la processó eucarística. El més adient seria un cant que incorporés els matisos de penitència al sentit festiu de l'eucaristia, però això no sempre esdevé fàcil; si no es pot tenir un cant que reuneixi els dos aspectes esmentats, és millor que es doni preferència a l'al.lusió al convit eucarístic."

Preparem-nos, doncs, durant aquesta Quaresma per celebrar amb joia la Ressurrecció de Jesús, sempre pensant, com deia Sant Agustí que "qui canta prega per dues vegades".

Quim Fluriach i Sergi Gordo

Fa poc que he llegit al llibret
"El Mensaje de las Bienaventuranzas"
de J.Dupont aquest text comentant
les benaurances referents als pobres:

"Si hom posa els seus béns en comú,
no és per fer-se pobre,per amor a un ideal de pobresa,
sinó perquè no hi hagi pobres;
l'ideal que hom recerca és el de la caritat,
el de l'amor veritable als pobres."

Crec que és com realment
hem d'entendre la pobresa evangèlica,
o sigui,en clau de caritat fraterna,
i això és el que més ens ajudarà
a valorar-la en el seu punt just.
La pobresa no és un ideal
amb valor propi,car això justificaria
la pobresa de tots els que moren de fam,
de malnutrició,de manca d'higiene...
La pobresa
és la conseqüència inevitable
de l'amor envers els més pobres,
que ens mou a remeiar llur situació.
Això és molt més radical i enriquidor,
ja que no ens tanca en nosaltres mateixos
havent d'estar alerta
de com ho farem per ser pobres,
sinó que descentrant-nos
de nosaltres mateixos,
ens fa estar amb els ulls ben oberts
a les necessitats dels altres,
a les seves pobreses,
per compartir amb ells
les nostres riqueses,perquè

"Qui perdi la vida per causa meva
la salvarà"
(Mt 10,39)

Josep Mª Turull